

TESS

GERRITSEN

GÖLGESİZLERİN

TUTKULU DANSI



—
Polisiye
Gerilim
—

DK

Gölgesizlerin Tutkulu Dansı

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çıracak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Bir Sırrım Var (#12)
Aşk Ölümünden Uyanıştır

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Proje: Ölümcül Virüs

GÖLGESİZLERİN TUTKULU DANSI

Orijinal adı: Thief of Hearts

© 1995, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Laden İldeniz

Yayına hazırlayan: Ali Kayalar

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Martı Yayınları, 2013

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Nisan 2021 / ISBN 978-605-09-8238-1

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldrımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gölgesizlerin Tutkulu Dansı

Tess Gerritsen

Çeviren: Laden İldeniz

Giriş

Cosima'nın sallanan güvertesinde duran Simon Trott, gecenin kadife karanlığında parlayan alevleri gördü. Yangın açıklardaydı ve gittikçe hararetleniyordu; şiddetli patlamalar uzaktaki dalgaları cehennem alevi gibi sarıyordu.

“Bu o” dedi Cosima'nın kaptanı Trott'a, ikisi de geminin ön tarafından ileriye bakıyordu. “Max Havelaar. Patlamalara bakılırsa birazdan batacak gibi görünüyor.” Dönüp dümenciye “Tam yol ileri!” diye bağırdı.

Trott, “Muhtemelen çok fazla kurtulan olmayacak” dedi.

“İmdat çağrısı yapıyorlar. Demek ki hayatta kalan biri var.”

“Ya da vardı.”

Batmakta olan gemiye yaklaştıklarında alevler aniden fıskiye gibi yükselmeye, okyanusta ateşten göletler oluşturan kıvılcımlar saçmaya başladı.

Kaptanın sesi Cosima'nın motor gürültüsünü bastırdı: “Yavaşla! Suda yakıt var!”

“Yavaşlıyoruz” dedi dümenci.

“Ağır ağır ilerleyin. Kurtulan var mı diye bakın.”

Trott ön taraftaki küpeşteye yürüyüp suyun içindeki cehenneme baktı. Max Havelaar geriye kaymaya başlamış, kık tarafı neredeyse sular altında kalmıştı ve baş kısmı aysız gökyüzüne doğru yükselmeye devam ediyordu. Birkaç daki-

ka sonra sonsuza dek dalgaların içine gömülmüş olacaktı. Su derindi, enkaz kurtarma mümkün olmayacaktı. İspanyol kıyılarının iki mil açığındaki bu yerde, Havelaar ebedi uykusuna batıyordu.

O anda yeni bir patlamayla püsküren köz yağmuru altın renkteki dalgaların üzerine serpildi. Ortalığın gün gibi aydınlandığı o birkaç saniye içinde Trott, karanlığın ortasında belli belirsiz bir hareketlenme fark etti. Havelaar'ın iki yüz metre ilerisinde, ateş çemberinin oldukça uzağında uzun ve ne olduğu tam olarak belli olmayan bir karartının suyun yüzeyine çıkıp inmekte olduğunu gördü.

“Buraya! Buradayız!”

“Bir filika” dedi kaptan, projektörü seslerin geldiği yöne doğru tutarak. “Şurada, saat iki yönünde!”

Dümençi, “Gördüm” diyerek hemen görüş açısını ayarladı. Hızı artırarak geminin burnunu yanan yakıt kalıntılarına doğru çevirdi. Kurtulanlar yaklaştıkça Trott onların neşeli bağırışlarını ve anlaşılması güç İtalyanca konuşmalarını duymaya başladı. “Filikada kaç kişi var?” diye düşündü, karanlığın içinden görmeye çalışarak. Beş. Belki altı. Artık neredeyse sayabiliyordu; projektörün ışığında kollarını ve kafalarını sallıyorlardı. Hayatta kaldıkları için çok mutluydular. Kurtarma ekibi onları görmüştü.

“Havelaar'ın mürettebatının çoğu burada gibi görünüyor” dedi kaptan.

“Yardıma ihtiyacımız olacak.”

Kaptan döndü ve bağırarak emretti. Saniyeler içinde Cosima'nın mürettebatı güverteye toplanmıştı. Geminin burnu suyu yararak ilerlerken adamlar, az ilerideki filikaya odaklanmış halde güverte korkuluklarının yanında sessizce beklemeye başladı.

Trott, projektör ışığında kurtulanların kaç kişi olduğunu artık görebiliyordu. Altı kişiydiler. Max Havelaar'ın

Napoli'den sekiz kişilik mürettebatla yola çıktığını biliyordu. İki hâlâ suda mıydı?

Dönüp kıyımın uzakta görünen silüetine doğru baktı. Şansı ve dayanacak gücü olan biri için yüzme mesafesiydi.

Filika akıntıya kapılarak sancak tarafına doğru sürüklenmişti.

Trott, "Burası Cosima! Kendinizi tanıtır!" diye bağırdı.

"Max Havelaar!" diye seslendi filikadaki adamlardan biri.

"Tüm mürettebatınız bu kadar mı?"

"İki öldü!"

"Emin misiniz?"

"Motor patladı! Adamlardan biri aşağıda sıkıştı."

"Peki ya sekizinci?"

"Suya düştü. Yüzme bilmiyordu!"

Trott, sekizinci kişi de ölmüş olmalı diye düşündü. Cosima'nın mürettebatına baktı. Orada dikilmiş, verilecek emirleri bekliyorlardı.

Filika neredeyse geminin yanına sürüklenmişti.

Trott, "Biraz daha yaklaşın" diye seslendi. "Size halat atacağız."

Filikadakilerden biri halatı yakalamak için uzandı.

Trott dönüp adamlarına işaret verdi.

İlk kurşun yağmuru, kurbanını tam kollarını uzatmış, kurtarıcısını tutmaya çalışırken yakaladı. Çılgın atmaya bile fırsatı olmamıştı. Cosima'dan kurşunlar yağarken saldırıya savunmasız yakalanan adamlar teker teker düştü. Aman-sız makineli tüfek ateşinin sesi, bağırmaları ve suya düşen bir bedenin çıkardığı sesi bastırdı.

Her şey bitip ateş kesildiğinde filikanın içinde birbirinin üzerine yığılmış cesetler kalmıştı. Sessizliği bozan tek şey, Cosima'nın gövdesine vuran suyun çıkardığı sesi.

Nihai bir patlama havaya son kıvılcımları püskürttü. Max Havelaar'ın burnu, daha doğrusu gemiden artakalanlar, bir-

den gökyüzüne doğru dikildi. Ardından yavaşça denizin derinliklerine doğru battı.

Gövdesi kurşunlardan delik deşik olmuş filikanın yarısı sular altında kalmıştı bile. Cosima'nın mürettebatından biri yan tarafa doğru ipe bağlı olmayan bir çapa fırlatınca filika alabora oldu, içindeki cesetler denize döküldü.

Trott, "Burada işimiz bitti, kaptan" dedi. Sakin bir şekilde dümenciye döndü. "Geri dönssek iyi olacak."

Aniden duraksadı, bakışları suyun üzerinde, yaklaşık on metre uzaktaki bir hareketliliğe takıldı. O su sıçraması da neyin nesiydi? Denizin yüzeyini hareketlendiren dalgalarda hâlâ alevlerin yansımaları görülebiliyordu. İşte yine görünmüştü. Dalgaların üzerinde parlayıp tekrar suyun içine dalan gümüşü bir şey vardı.

"Tam oraya!" diye bağırdı Trott. "Ateş edin!"

Adamlar şaşkınlıkla baktı.

"Ne gördün?" diye sordu kaptan.

"Dört istikametinde. Bir şey yüzeye çıktı."

"Ben bir şey görmüyorum."

"Yine de ateş edin."

Tetikçilerden biri isteksizce mandalı indirdi. Ölümcül kurşun yağmuru suyun yüzeyinde bir çizgi çizdi.

Bir süre izlediler. Hiçbir şey görmediler. Küçük küçük dalgalanan su tekrar duruldu.

Trott, "Bir şey gördüğüme eminim" dedi.

Kaptan omuz silkti. "Her ne gördüysen artık yok." Dümenciye seslendi: "Limana dönüyoruz!"

Cosima yön değiştirip halkalar halinde yayılan dalgaları ardında bırakarak geri döndü.

Trott geminin arka tarafına geçti; bakışları hâlâ suyun üzerindeki şüphe uyandıran noktaya odaklanmıştı. Motorun gürültüsü arasında geri dönerken yüzeye çıkan bir başka gümüşü kabarcık daha fark etti. Sadece bir anlığına gö-

rebilmişti. Fakat göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu.

Balıktır diye düşündü. Gönlü rahat, geri döndü. Tabii ya, öyleydi. Balık olmalıydı.

“Küçük bir soygun. Tek istediğim bu.” Veronica Cairncross safir mavisi gözlerinde parlayan gözyaşlarıyla ona baktı. Göz alıcı omuzlarını açıkta bırakan ipek bir elbise giymişti, eteği Kraliçe Anne tarzı ikili koltuktan parlak dalgalarla dökülüyordu. Sıra sıra incilerle örülmüş kızıl kahverengi saçları başının üzerinde özenle aristokrat tarzda toplanmıştı. Otuz üç yaşındaydı ama onunla tanıştığı yirmi iki yaşındaki halinden çok daha çekici, çok daha şıktı. Yıllar geçtikçe unvanının yanı sıra kazandığı kusursuz tarz, duruş ve zeki hazırcevaplık namı sayesinde Londra'nın en ışıltılı partilerinin en çok aranan davetlilerinden biri haline gelmişti. Fakat bir özelliği değişmemişti ve asla da değişmeyecekti.

Veronica Cairncross hâlâ aptalın tekiydi.

Kendini içine soktuğu bu vahim durum başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Jordan bıkkınlıkla “İmdatına yine eski ve sadık dostu Jordan Tavistock koşacak” diye düşündü. Evet, Veronica'nın bu vaziyetten kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Ona yardım etmek istemiyor da değildi. Ama bu seferki isteği o kadar garip, o kadar korkunç olasılıklara açıktı ki, içinden gelen ilk şey reddetmek olmuştu.

Öyle de yaptı. “Söz konusu bile değil, Veronica” dedi Jordan. “Bunu yapmayacağım.”

Veronica, “Benim için, Jordie!” diye yalvardı. “Yapmazsan neler olabileceğini bir düşün. Eğer o mektupları Oliver’a gösterirse...”

“Zavallı Ollie öfkeden çılgına döner. Birkaç gün kavga edersiniz ve sonra seni affeder. Olacağı bu.”

“Peki ya beni affetmezse? Ya... Ya benden...” Yutkunarak bakışlarını aşağıya çevirdi. “Boşanmak isterse?” diye fısıldadı.

“Gerçekten, Veronica” diyerek iç çekti Jordan. “Bunları ilişki yaşamadan önce düşünmen gerekirdi.”

Başını eğip ıstırap içinde ipek elbisesinin kıvrımlarına baktı. “Düşünmedim. Mesele de bu zaten.”

“Düşünmediğin belli.”

“Guy’ın bu kadar zor biri olacağı aklımın ucundan geçmemişti. Sanırsın ki onun kalbini kırdım! Birbirimize âşık falan da değildik. Şimdi tam bir pislik gibi davranıyor. Her şeyi anlatmakla tehdit ediyor! Hangi beyefendi kendini bu kadar alçaltabilir ki?”

“Hiç kimse.”

“Yazdığım mektuplar olmasa her şeyi inkâr edebilirdim. O zaman onun sözüne karşı benim sözüm olurdu. Eminim, Ollie de bana inanırdı.”

“Mektuplarda tam olarak ne yazdın?”

Veronica üzüntüyle başını eğdi. “Yazmamam gereken şeyler.”

“İlanıaşk mı? Güzel sözler mi?” Veronica sızlandı.

“Daha da kötüsü.”

“Daha açık şeyler mi demek istiyorsun?”

“Çok daha açık şeyler.”

Jordan onun eğik başına, incilerine ve lambanın ışığında parlayan kızıl kahve saçlarına bakarak “Bir zamanlar bu kadına vurulmuş olduğuma inanmak çok zor” diye düşündü. Fakat bu yıllar öncesinde kalmıştı, o zamanlar yirmi iki

yaşındaki bir salaktı; büyüdükçe bundan kurtulmuş olduğunu umuyordu.

Veronica Dooley, onun sosyal çevresine Cambridge Üniversitesi'nden eski bir arkadaşının kolunda girmişti. Arkadaşı aradan çekilince Jordan kızın dikkatini çekmiş ve baş döndürücü o birkaç hafta boyunca ona âşık olduğunu sanmıştı. Sonunda sağduyusu galip gelmişti. Arkadaşça ayrılmışlar ve yıllar boyu arkadaş kalmayı başarmışlardı. Veronica, Oliver Cairncross ile evlenmişti; Sör Oliver gelinden yaklaşık yirmi yaş büyüktü, aralarında yaşanan erkek tarafından gelen parayla kadın tarafından gelen güzelliğin klasik bir eşleşmesiydi. Jordan, hallerinden memnun bir çift olduklarını düşünüyordu.

Nasıl da yanılmıştı.

“Sana tavsiyem, suçunu kabul etmen” dedi Jordan. “Ollie’ye yaşadığın ilişkiyi anlat. Büyük ihtimalle seni affedecektir.”

“Affetse bile ortada mektuplar var. Guy o kadar kızgın ki mektupları yanlış kişilere gönderebilir. Fleet Sokağı’ndakilerin eline geçecek olurlarsa Ollie herkesin önünde küçük düşer.”

“Sence Guy bu kadar alçakça bir şey yapar mı?”

“Bundan hiç şüphem yok. İşe yarayacağını bilsem ona para bile teklif ederdim. Ama zaten Monte Carlo’da onca para kaybettikten sonra Ollie harcamalarımı denetlemeye başladı. Senden de borç alamam. Yani, insanın arkadaşından asla istemeyeceği şeyler vardır.”

“Hırsızlık da bence bu kategoride yer alıyor” dedi Jordan, umursamaz bir tavırla.

“Hırsızlık değil ama bu! O mektupları ben yazdım. Yani onlar benim mektuplarım. Sadece bana ait olan şeyi geri alıyorum.” İki mavi elmas gibi parlayan gözleriyle ona bakarak aniden öne eğildi. “Zor bir şey değil, Jordie. Mektupları hangi

çekmeceye tuttuğunu iyi biliyorum. Kız kardeşinin nişan töreni cumartesi akşamı. Eğer onu oraya davet edersen...”

“Beryl, Guy Delancey’den nefret ediyor.”

“Sen yine de davet et! O burada, Chetwynd’da şampanyasını içerken...”

“Ben de gidip onun evini mi soyayım?” Jordan başını salladı. “Ya yakalanırsam?”

“Guy’ın uşağı cumartesi akşamları izinli. Ev boş olacak. Yakalanırsan bile şaka yaptığını söylersin. Yanında... Şişme bebek veya ona benzer bir şeyler getir, her ihtimale karşı. Onlara bebeği uyutmaya çalıştığını söylersin. Sana inanırlar. Soyadı Tavistock olan birinin sözünden kim şüphe eder ki?”

Jordan kaşlarını çattı. “Bu yüzden mi bunu benden istiyorsun? Tavistock ailesinden olduğum için mi?”

“Hayır. Senden istiyorum çünkü sen tanıdığım en akıllı adamsın. Çünkü bugüne kadar asla ve asla sırlarımı açık etmedim.” Çenesini kaldırıp Jordan’a baktı. Mutlak bir güven duygusuyla bakıyordu. “Çünkü bu dünyada güvенеbileceğim tek kişi sensin.”

Lanet olsun. Bunu da söylemek zorunda kalmıştı işte.

“Bunu benim için yapacak mısın, Jordie?” diye sordu usulca, hatta acıklı bir şekilde. “Lütfen yapacağım de.”

Jordan bıkkınlıkla başını ovuşturdu. “Düşüneceğim” dedi. Ardından koltuğa oturdu ve boynunu eğerek karşı duvara, Tavistock atalarının tablolarına baktı. “Her biri saygın birer beyefendi” diye düşündü. “Hırsız değil.”

Henüz değil.

Saat 23.05’te hizmetçilerin bölümündeki ışıklar sönmüştü. İhtiyar Whitmore işini her zamanki gibi tam vaktinde bitirmişti. 21.00’de evi gezerek kapı ve pencerelerin kilitlerini kontrol etti. 21.30’da alt katı toparlayıp bir süre mutfakta oyalandı, kendine bir çaydanlık çay demledi. Saat 22.00

olunca üst kattaki kendi özel televizyonunun mavi aydınlığına çekildi. 23.05'te ışığını kapattı.

Whitmore geçen hafta boyunca her akşam aynı şeyi yapmıştı ve Guy Delancey'nin evini geçen cumartesi den beri izleyen Clea Rice, adamın rutininin ömür boyu bu olacağını varsaymıştı. Ne de olsa erkek uşaklar, ev sahiplerinin hayatlarını düzene koymak için uğraşır dururdu. Dolayısıyla kendi hayatlarının da düzenli olmasına şaşmamak gerekirdi.

Geriye kalan tek soru, ne kadar sürede uykuya dalacaktıydı.

Kendini porsuk ağacı çalılarının ardında sağlama alan Clea ayağa kalktı ve ağırlığını bir ayağından diğerine vererek sallanmaya başladı. Bacaklarındaki kan dolaşımını hızlandırmaya çalışıyordu. Islak çimen yüzünden binici pantolonu kalçasına yapışmıştı. Serin bir akşam olmamasına rağmen ürperdi. Sadece üzerindeki ıslanmış için değil, aynı zamanda heyecan da hissettiğinden, ne olacağını merak ettiğinden. Korku da vardı tabii. Gerçi çok da korkmuyordu; ne de olsa yeteneklerine güveniyor ve yakalanmayacağını biliyordu. Yine de her zaman bir risk vardır.

Adrenalin salgılamaya devam etmek için ayaklarını hareket ettirmeye başladı. Uşağa uykuya dalması için yirmi dakika daha verecekti; daha fazla bekleyemezdi. Geçen her dakika fırsat azalıyordu. Guy Delancey partiden eve erken dönebilirdi; o bu kapıdan girdiği zaman Clea çok uzaklaşmış olmak istiyordu.

Uşak artık uyumuş olmalıydı.

Clea, çalından çitin üzerinden atlayıp hızla koşmaya başladı. Fundalığın arkasına varana dek durmadı. Oraya geldiğinde nefes almak ve durumu tekrar değerlendirmek için durakladı. Evden gürültü veya bağırış gelmiyor, karanlığın içinde hiçbir hareketlilik görünmüyordu. Şansına, Guy Delancey

köpeklerden nefret ederdi. Yoksa deliye dönmüş bir av köpeğinin peşine takılması istenecek şey değildi.

Evin arka tarafına yürüyüp taş terası geçerek balkon kapılarına ulaştı. Beklediği üzere kilitliydi. Yine tam da tahmin ettiği gibi kapıları açması çok kolay oldu. Cep fenerinin yaydığı ışıkta çabucak bakınca eski ve tırtıklı kilidi gördü. Biraz paslıydı ve muhtemelen evin kendisi kadar eskiydi. Ev güvenliği konusunda İngilizler bir ışık yılı gerideydi. Bel çantasından, beş maymuncuktan oluşan anahtar setini çıkardı ve teker teker denemeye başladı. İlk üçü uymadı ama dördüncüyü sokup yavaşça döndürünce kilidin dilinin yuvasının içine doğru kaydığını hissetti.

Ne kadar kolay olmuştu.

Kapıdan içeri girip kütüphaneye doğru yürüdü. Pencere-lerden içeri sızan ay ışığında, raflarda duran kitapların parıldadığını görebiliyordu. Şimdi sıra işin zor kısmına gelmişti; Kaşmir'in Gözü neredeydi? "Bu odada olmadığı kesin" diye düşündü, cep fenerinin ışığını duvarlarda gezdirirken. Burası eve gelen misafirlerin rahatlıkla ulaşabilecekleri bir yerdi ve hırsızlara karşı hiç güvenli değildi. Yine de odaya çabucak göz attı.

Kaşmir'in Gözü görünmüyordu.

Kütüphaneden çıkıp koridora geçti. Elindeki ışık cilalı ahşabın ve antika vazoların üzerinde gezdi. İlk kattaki salonu ve camla çevrili güneşliği kolaçan etti. Kaşmir'in Gözü orada da yoktu. Mutfak ve yemek salonuna bakmakla vakit kaybetmedi; Delancey malını uşaklarının bu kadar kolay erişebilecekleri bir yere saklamazdı.

Bu durumda geriye bir tek üst kattaki odalar kalıyordu. Clea kedi gibi sessiz adımlarla dönen merdivenleri çıktı. Üst kata varınca duraksadı ve bir ses gelip gelmediğini anlamak için dinledi. Hiç ses duymadı. Sol tarafın uşakların bölümü olduğunu biliyordu. Delancey'nin odası sağ ta-

rafta olmalıydı. Sağa döndü ve doğruca koridorun sonundaki odaya yürüdü.

Kapı kilitli değildi. İçeri girip kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Balkon pencerelerinden içeriye ay ışığı sızıyor, kocaman odayı aydınlatıyordu. Altı metre yüksekliğindeki duvarlar tablolarla doluydu. Cibinlikli yatağın döşeği, kalabalık bir haremi sığdıracak kadar büyüktü. İçeride aynı büyüklükte bir şifoniyer, çift kapaklı bir dolap, komodinler ve bir yazı masası vardı. Balkon kapılarının yanındaki oturma alanında muhtemelen antika olan bir İran halısının etrafına sıralanmış iki sandalye ve bir sehpa duruyordu.

Clea yüksek sesle ofladı. Bu odayı aramak saatlerini alacaktı.

Dakikaların ilerlediğinin iyice farkındaydı, aramaya yazı masasından başladı. Çekmeceleri açıp gizli bölmeler var mı diye baktı. Kaşmir'in Gözü yoktu. Tuvalet masasına doğru yürüdü ve iç çamaşırları ile mendillerin arasını karıştırmaya başladı. Kaşmir'in Gözü yoktu. Kocaman bir anıt gibi duran dolaba döndü. Tam dolabın kapısını açmak üzereydi ki bir ses duydu ve olduğu yerde donup kaldı.

Evin dışında bir yerlerden hafif bir hışırtı gelmişti. İşte, ses yine geliyordu ve bu sefer daha kuvvetliydi.

Balkon kapılarına doğru döndü. Garip bir şeyler oluyordu. Dışarıda, korkuluğun üzerindeki morsalkımlar şiddetle sallanıyordu. Yaprakların üzerinde aniden bir siluet belirdi. Clea, sarı saçları ay ışığında parlayan bir adamın başını görünce eğilerek dolabın arkasına çekildi.

İşte bu harikaydı. Oldu olacak, eve önce kimin gireceğini belirlemek için sıra kâğıdı alsalardı bir de. Bu, hiç beklemediği bir tehlikeydi; rakip bir hırsızla karşılaşmayı ummuyordu. "Üstelik beceriksiz de" diye düşündü öfkeyle; tam o sırada dışarıdaki çanak çömleğin gürültüyle kırıldığını duydu

ama sesler hemen kesildi. Ortalık aniden sessizleşmişti. Hırsız, etraftan gelen ses var mı diye dinliyordu. “İhtiyar Whitmore bu kadar şamatayı duymuyorsa sağır herhalde” diye düşündü Clea.

Balkon kapıları gıcırdayarak açıldı. Clea iyice dolabın arkasına çekildi. Ya onu bulursa? Saldıracak mıydı? Yanına kendini koruyacak hiçbir şey almamıştı.

Önce bir gümbürtü, ardında da “Lanet olsun!” diye öfkeli bir homurtu duyunca irkildi.

Ah, Tanrım. Bu adam onu büyük tehlikeye atıyordu.

Ayak sesleri gıcırtyla yaklaşmaya devam ediyordu. Clea iyice geri çekilip sırtını duvara yasladı. Dolap kapağı açıldı, yüzünün sadece birkaç santimetre önünde duruverdi. Kıyafetler kenara itilirken askıların çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordu. Ardından bir çekmecenin açıldığını duydu.

Bir el feneri yandı, ışığı dolap kapağının aralığından yansıdı. Adam çekmecenin altını üstüne getirirken kraliyet aksesanı İngilizcesiyle kendi kendine mırıldanıyordu.

“Delirdim herhalde. Evet, kesinlikle çıldırdım. Beni buna nasıl ikna etti, bilmiyorum.”

Clea kendine engel olamadı; merakı galip geldi. Öne eğilip dolap kapağının menteşelerinin arasından baktı. Adam kaşlarını çatmış, açık duran bir çekmeceye bakıyordu. Keskin yüz hatları oldukça aristokratik görünüyordu. Buğday sarısı saçları morsalkım sarmaşıklarıyla boğuşmaktan biraz dağılmıştı. Kıyafeti kesinlikle hırsız gibi değildi. Smokin ceketi ve siyah papyonuyla daha çok parti kaçkını gibi görünüyordu.

Çekmecenin derinlerini karıştırmaya devam ederken aniden memnuniyetle mırıldandı. Clea, adamın çekmecedeki ne çıkardığını görememişti. “Lütfen, Kaşmir’in Gözü olmasın” diye düşündü. Ona bu kadar yaklaşmışken kaybetmek...

Aralığa doğru biraz daha eğildi ve adamın şu anda ceketinin cebine atmaya çalıştığı şeyin ne olduğunu arkadan görüp

anlamaya çalıştı. O kadar dikkatle bakıyordu ki adam hiç beklenmedik bir anda dolabın kapısını tutup kapatınca kaçmaya zaman bulamamıştı. Hızla karanlığın içine gömülmeye çalışırken omzunu duvara çarptı.

Bir sessizlik oldu. Çok uzun bir sessizlik.

El fenerinin ışığı yavaşça dolabın köşesinde gezdi, tam arkasında adamın başının silueti belirdi.

Işık yüzüne vurunca Clea gözlerini kırıştırdı. Parlak ışık gözünü aldığından adamı göremiyordu fakat adam onu görebiliyordu. Çok uzun bir süre ikisi de ne hareket etti ne de bir ses çıkardı.

Sonunda adam konuştu: “Sen de kimsin?”

Dolabın arkasına kıvrılmış duran şahıs cevap vermedi. Jordan fenerinin ışığında tepeden tırnağa incelediği davetsiz misafirin yan taktığı beresinin kaşlarına kadar çekilmiş olduğunu, yüzünün kamuflaj boyasıyla boyandığını, üzerinde de balıkçı yaka bir kazak ve pantolon olduğunu gördü.

“Son kez soruyorum” dedi Jordan. “Kimsin sen?” Jordan’ın sorusunun cevabı gizemli bir gülümseme oldu.

Gördüğü şey onu şaşırtmıştı. İşte tam o sırada siyahlar içindeki kişi kedi gibi fırladı. Jordan aldığı darbeye geriye sendeleyerek yatağın direğine doğru savruldu. Gizemli kişi hemen balkona doğru kaçmaya çalıştı. Jordan atılıp pantolonunun bacağına kavramayı başardı. İki birlikte yere yuvarlandı ve yazı masasına çarpıp bütün kalemleri devirdi. Rakibi, Jordan’ın altında büzülerek diziyile kasığına vurdu. Hissettiği acı ve mide bulantısıyla Jordan neredeyse onu bırakacaktı. Rakibi tek elini kurtarıp yeri tırmalamaya başladı. Jordan bir mektup açacağıının sivri ucunun kendisine doğrultulduğunu fark ettiğinde neredeyse iş işten geçmiş olacaktı.

Rakibini son anda bileğinden yakaladı ve mektup açacağını vahşi bir hareketle uzağa fırlattı. Karşısındaki adam da

aynı derecede vahşi bir şekilde karşılık verdi; kollarını sağa sola sallıyor, bedeni yılan gibi kıvrılıyordu. Jordan yediği yumrukları kontrol etmek için mücadele verirken rakibinin başındaki bereyi çıkardı.

Gür bir sarı saç kütesi, ay ışığının altında parlayan dalgalarıyla aniden zemine düşünce Jordan hayretle bakakaldı.

Karşısındaki bir kadındı.

Sonsuz gibi gelen bir dakika boyunca birbirlerine bakmaya devam ettiler; hızlı hızlı soluk alıp verirken kalpleri birbirlerinin göğüslerine doğru gümbürtüyle atıyordu.

Kadın.

Bedeni hiçbir uyarı vermeksizin bastırılmaz erkeksi içgüdülerle karşılık verdi. Karşısındaki çok sıcak, çok da yakındı. Ve çok dişi. Kıyafetlerinin üzerinden bile yumuşak kıvrımları belli oluyordu. Kadın da onun uyarıldığını fark etmiş olmalıydı.

“Kalk üstümden” diye fısıldadı kadın.

“Önce bana kim olduğunu söyle.”

“Yoksa ne olur?”

“Yoksa... Ben...”

Kadın ona bakarak gülümsedi; ağzı o kadar yakın, o kadar çekiciydi ki Jordan söyleyeceklerini unutuverdi.

Beyin fonksiyonlarının tekrardan yerine gelmesini sağlayan şey, yaklaşan adımların çıkardığı gıcırtilar oldu. Birden kapının altından içeriye ışık sızdı ve bir adam seslendi: “Bu da ne şimdi? Kim var orada?”

İkisi birlikte aniden ayağa kalkıp balkona koştular. Korkuluğa ilk tırmanan kadın oldu. Tam bir maymun gibi morsalkımdan aşağıya kaydı. Jordan yere indiğinde o çoktan çimlerin üzerinde koşmaya başlamıştı bile.

Porsuk ağacı çitine ulaştığında kadına neredeyse yetişmişti. Onu yakalayarak durdurdu. “Orada ne arıyordun?” diye sordu.

Ailesi profesyonel hırsız olan Clea Rice ile günleri başını küçük dertlere sokmakla geçen Jordan Tavistock, tanıştıkları andan itibaren birbirlerinin çekimine kapılmışlardı. Fakat ikili yakınlaştıkça içine düştükleri tehlike de büyüyecekti. Hayatta kalabilmek için ehil katilleri atlatmak, sanat tarihinin gizemlerini çözmek ve Akdeniz'de batan bir geminin hazinesini bulmak zorundaydılar. Tabii karşılıklı tutkuları, güvensizliklerine galip gelebilirse...

Tess Gerritsen, casusluk örgütlerini ve beklenmedik anlarda ortaya çıkan "koruyucu melekleri" davet ettiği *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*'nda romantik bir öyküyü çağdaş bir yorumla sunuyor.

Üstelik havada uçan mermilerin arasında.



Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın *Kemik Bahçesi*, *Mefisto Kulübü*, *Cerrah*, *Ruh Koleksiyoncususu*, *Buz Gibi Soğuk*, *Sessiz Kız*, *Kayıp Kızlar*, *Çırak*, *Günahkâr*, *İkiz Bedenler*, *Bir Sırrın Var*, *Gece Gelen*, *Rehine*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Laden İldeniz

terciye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 44

ISBN 978-605-09-8238-1

ISBN 978-605-09-8238-1



9 786050 982381


Doğan
Kitap